

1871

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

1

Kardevisa.

En sed från forna dagar på landet ännu är,
att kardegille göra, då matmor alltid plär
att bjuda byens piger och alla kärringar,
att komma för att karda till ljusan dar.

Om mor den dag är knarig man icke undra bör.
Sitt bröd skall hon ju baka, i koppen lägga smör,
och kaffeböner mala att det kan räcka till,
och granna goaråskakor hon äfven hafva vill.

När det mot kvällen lider så börja pigorna
mä såpa tvätta halsen och smörja flätorna
ren särk de på sig taga och strumpor äfven på,
och gummorna sig skura så gott di förmå.

1871

När de sig hava pyntat, så vandra de åstad
med kardorna i handen och en och hvar är glad,
att nu få komma samma och prata om allting,
som hafver skett i byen och allestädes omkring.

När de på mor hashälsat, så bli de fägnade,
med goda sockerkringlor och smakeligt kaffe.
Är mor vid gott lynne, så få vi än en kopp,
som vederkvicker kroppen och muntrar sinnet opp.

Uti en ring på golvet de sätta sig nu ned,
och alla börja karda med lust och med besked,
strax pigerna nu börja som deras vana är,
att kärleksviser sjunga med röst så klar och skär.

Vid öfversta bordändan där sitter kära far,
och utaf finkelflaskan en sup han ofta tar,
men drängarna förtjusta i flock på golvet står,
och ljufva kärlekssånger med andakt höra på.

Men stackars mor hon springer i stugan ut och in
än hon uti köket är, får hon i sitt sinn,
att gå i sommarstugan för att efterse,
om ej den gråe katten har gjort förargelse.

1871

I köket står en kärring och uti gröten rör,
att den ej svedd skall blifva, men få den smak som bör.
Hon rör så svitten lackar på hinnes panna ner,
men mor dock svär och säger, att hon skall röra mer.

När klockan slagit nio, så börjar kära far,
att blifva yr i mössan och föga vett har kvar,
mor då till honom säger, jag tror du illa mår,
det är visst mycket bättre, att du till sängs nu går.

Mor tager far vid armen och leder honom
till sängen, som står bäddad där, han insomnar
fast att maran honom rider, han tror i drömmarna,
och snarkar så det knakar i sängastolparna.

När de upphört att sjunga, började strax tal,
om sina fästemenner och sina hjertequal,
och hvilka dygdemönster och sediga jungfrur,
de alltid hafva varit fastän mot sin natur.

Allt hvad som skett de veta och veta ännu mer,
de kunna och berätta, hvad som härefter sker.
Liksom en käpp i hjulet, som munnen på dem går,
och det är ganska sällan att munnen stilla står.

1871

Så ljuvligt de omtala hur vacker Ola är,
hur Per i varje piga på stunden blifver kär,
hur Anders han är skevbent och Jeppa är ett nöt,
ett fåralår är Erik , men Jöns är ar och söt.

En kärring spörjde? nu ,sade ej veten, att det är
ett tal i allas munnar, att nabodrängen Pehr
har länge haft den vanan, att som en galen katt,
igenom pigefönstret inhoppa hvarje natt.

När som en kalkonna?, en piga sade då,
men kås i hela verden hvad di kan finna på,
du är en stor lögnbracka, så käring som du är,
och kan ej hålla munnen, förbannade lögnmär.

Men mor förstår att hjälpa, att de ej nicka mer,
hon tager kaffekittel, och än en kopp dem ger,
strax både mun och karder som trummesticker gå,
ty utaf kaffetåren nytt lif nu alla få.

Mor breder duk på bordet och sätter där uppå
ett grötfat med smörhåla, vinsylt och gorå och stekta lår.
Och vingar av höns och mycket mer,
och alla sig sätta vid bordet blygsamt ner.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

4

1871

De börja strax att spisa med kostelig aptit,
och prisa och berömma matnor för hvarje bit,
en sådan gröt som denna de aldrig förr ha fått,
och sådan stek och kaka ja god, allt är gott.

Men när det är midnatt, så börja pigerna,
som de fåfiska jungfrur, att blifva sömniga,
di nicka och de nicka och ögonen bli små,
och gummorna som oftast snusdosan? hälsa på.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

5